

люлѣ се хоризонтътъ, заприлича крайбрѣжието пакъ на лудница.

Богданъ не работи нищо. Моторницата дрѣме подъ скелята.

Наскита се. Навсѣкжде вече има другари, отъ всѣки параходъ му викатъ „здрости“ и „кжде ще бждешъ довечера“, а самъ той е разтопенъ въ щастие, че може да говори и вика на чужди езици, да събира компании и да ги мъкне съ себе си.

И тази сутринъ разкъсва срастналитѣ отъ умора клепачи. Опитва се да стане, но въ черепа му се забива страшна болка. Първото, което чува, е шумътъ на морето. Първото, което вижда, е Жоржета на миндерчето. Тя гледа презъ прозореца навънъ, надалечъ.

— Колко е измжчена... — мисли си Богданъ.

— Жоржета, дай ми вода!

Тя му подава вода.

— Нѣмашъ ли аспириинъ или нѣщо друго противъ главоболие? Много ми е зле!

— Нѣмаме нищо.

— Не ми се става. Толкова съмъ уморенъ!

— Много лошо спа тази нощъ. Говорѣше на сънъ. Бедниятъ... Цѣла нощъ те слушахъ. Ще се погубишъ тукъ, Богдане.

— Какво да правимъ, Жоржета?

— Единственото е да заминемъ оттукъ. Да идемъ въ Цариградъ, въ Каиро, въ Марсилия, кждето и да е. И менъ не ми се стои. А сега имаме толкова приятели, като нищо ще се скриемъ въ нѣкой параходъ...

— Хм, да... Ще помисля. А снощи Кировица роди пакъ близначета.

— Близначета?